

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 408

гр. Ловеч , 25.06.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и пети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА
Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно частно гражданско дело № 20214300500280 по описа за 2021 година

Подадена е частна жалба № 1783/08.06.21 г. от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ” АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, подадена против разпореждане №744/21.05.2021 г. по ч.гр.д. № 279/2021 г. на Районен съд- Тетевен, в частта в която е отхвърлено искането за договорна неустойка в размер на 791.37 лева и сумата 221.77 лева-разноски по делото. Посочва, че жалбоподателят не е съгласен с мотивите на първостепенния съд. Изтъква че в конкретния случай от представените по делото договори за мобилни услуги от шести септември 2018 година както и от 22-ри януари 2019 година се установява че неустоечна клауза има съдържание различно от това което е изложил в мотивите си заповедния съд. В частната жалба се посочва, че от съдържанието на договорната клауза е видно, че неустойката представлява стойността не на всички абонаментни такси дължими до срока на договора, а само на три месечни такси. Жалбоподателят разсъждава относно значението на уговорения трикратен размер на стандартните месечни абонаментни такси, взети без ДДС като неустойка и цитира уговорените клаузи по договора. Посочва се, че изхождайки от правния характер на договора за мобилни услуги като двустранен такъв, абонатът не е изпълнил своите задължения и следва да бъде санкциониран. Коментира се, че неустойката е уговорена съобразно постигната спогодба между Telenor и КЗК, като е съобразена изцяло с предписанията на комисията и предвид на това не противоречи на изискването за равнопоставеност на страните. Изтъква се, че в процесните договори за услуги страните са договорили дата на фактуриране на ползваните услуги по чл. 27 от Общите условия, платими в указаните по фактурите срокове, но не по-късно от 18 дни от издаване на месечната фактура. Тълкува се член 26 от Общите условия, според който неполучаването на фактура не освобождава абоната от заплащането на дължимата сума и конкретизирания срок не повече от 18 дни от издаване на месечната фактура. Обсъжда се изпадането в забава на длъжника, като жалбоподателят счита, че нито законът, нито договорът вменят в

задължение на кредитора да кани за закъснелия длъжник заплащане. В частната жалба се обсъжда, че се касае не за разваляне на писмен договор, а за прекратяване на същия. Позицията на действието на член 75, точка, 11 във връзка с член 19 б от Общите условия, а именно едностранно прекратяване на договора с оглед вина на абоната. Счита се, че при наличието на неплатени месечни задължения на абоната оператора го уведомява по реда на член 31а от Общите условия. Заявява, че след изтичане срока на плащане указан във втората издадена месечна фактура при нерегистрирано плащане на дължимата сума, изходящите обаждания на абоната са ограничени, като оператора неколккратно с sms напомня за незаплатена месечна фактура. Посочва се, че след изтичането на срока на плащане, указан в третата издадена месечна фактура при нерегистрирано плащане на дължимата сума са ограничени и входящите обаждания на мобилния номер на абоната, номерът е двустранно спрян. За жалбоподателя е ясно че Законът не изисква форма за нито за валидност, нито за доказване, тъй като прекратяването на договора настъпва по силата на самия договор, поради неплащане цената на предоставените мобилни услуги. Заявява се, че абоната има свободата да сключи безсрочен абонамент, както и да вземе предплатена сим карта, ако не е искал да бъде обвързан с договор за 24 месеца, но и тогава не би получил отстъпките и условията които се следват на срочния абонат. Цитира се нормата на член 92, алинея първа, изречение първо от ЗЗД, съобразно който неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението е нужно те да се доказват. Жалбоподателят обсъжда, че неправилно е възприето получаване на имуществена облага от оператора. По отношение на адвокатския хонорар цитира т.1 от Тълкувателно решение №6/2012 година от 6-ти ноември 2013 година по тълкувателно дело №6/2012 година на ОСГТК на ВКС относно присъждане на разноските по чл. 78 от ГПК и действието на член 113, алинея първа от ЗДДС. Заявява, че не е спорно, че към заявлението е представен само договора, но без съответната фактура. Посочва се, че са спазени изискванията на данъчното законодателство и непредставянето на фактурата не може да се приравни на недоказване реално сторен разход за разноски. Заявява, че мотивите на заповедния съд противоречат, както на изложените от заявителя твърдения, така и на представените доказателства, а правните изводи са неправилни. Моли да бъде постановен съдебен акт, с който да бъде отменено разпореждането от 21 май 2021 г. по частно гражданско дело №279/2021 година на Районен съд град Тетевен в отхвърлителната част и бъдат присъдени претендираните суми в размер на 791.37 лева - неустойка и 221.77 лева - разноски по делото и бъде издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК.

Обжалваният съдебен акт е съобщен на жалбоподателя на 31.05.2021 г., а жалбата е подадена на 07.06.21 г. по куриер. Следователно е спазен законоустановения срок и производството е допустимо.

Ловешки окръжен съд обсъди представените писмени доказателства, процесуалните действия на страните и съда и счита, че частната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Подадено е заявление №1186/19.04.2021 г. от „Теленор България“ - ЕАД-гр.София срещу длъжника ИВ. ИВ. УДР. от в гр.Тетевен, Ловешка област за главница в размер на

1203,11 лева, 791.37 лева-неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, ведно със законната лихва върху главницата от 19.04.2021 година до изплащане на вземането, за сумата от 39,89 лева – държавна такса и 221.77 лева-адв.хоронарар. С разпореждане № 744 от 21.05.2021 г. ТРС е постановил да бъде издадена заповед за изпълнение за главница в размер на 1203,11 лева, ведно със законната лихва върху главницата от 19.04.2021 година до изплащане на вземането, за сумата от 39,89 лева – държавна такса, а искането по за неустойки в общ размер на 791,37 лева и за разноси в размер на 221,77 лева-адвокатски хонорар е отхвърлено.

В заявлението е посочено, че претендираната неустойка от 791.37 лева е формирана от сумите 124.98 лева неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 22.01.2019 г.-стойност на три абонаментни такси, 211.75 лева-неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 21.11.2016 г. – абонаментни такси и неустойка за предоставено за ползване устройство с отстъпка от стандартна цена, както и 454.64 лева за неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 03.09.2016 година – стойност на три абонаментни такси и неустойка за предоставено за ползване устройство с отстъпка от стандартна цена. С разпореждане №547/20.04.2021 г. ТРС е дал указания на заявителя за отстраняване на нередовности по заявлението по чл. 411, ал.2, т.1 от ГПК, които подробно е посочил, в т.ч. кога и по какъв начин длъжникът по трите договора е уведомен за предсрочно прекратяване на договора, а по отношение на сумата 221.77 лева - да представи фактура, пр.нареждане, касов бон по делото, предвид регистрация на пълномощника на заявителя по ЗДДС. Подадена е уточнителна писмена молба №1536/18.05.2021 г. от заявителя, в която е посочено, че на 11.06.2019 г. жалбоподателят е прекратил договорите едностранно, като е конкретизирал, че е ограничил обажданията и е уведомявал длъжника с смс неколкократно за забавено плащане.

Ловешки окръжен съд счита, че заявлението по чл. 410 от ГПК следва да съдържа ясно и конкретно изложение на обстоятелствата, от които произтича вземането. Предвид характеристиката на производството по чл. 410 от ГПК, което е едностранно, безспорно, бързо и формално, липсата на конкретизация на фактите относно дълга определят нередовност на заявлението. С изменението на чл. 410, ал.3 от ГПК е въведено изискване за представяне на договора и документите, на които се основава искането при формирани облигационни отношения с потребител. В текста на договор №62113367 за мобилни услуги доп.споразумение към договор за мобилни услуги от 06.09.2018 г. към двата мобилни номера е посочено, че потребителя дължи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяването до изтичане на уговорения срок, като максималния размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. По договор №618735935 за мобилни услуги е уговорена неустойка в размер на сумата от стандартните месечни абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора и в случаите на предоставено устройство и разликата между цената на устройството без абонамент по последна актуализирана ценова листа на оператора и заплатената от потребителя цена на устройство в брой или общата лизингова цена по договора за лизинг. По договор №616286228 за мобилни услуги е

постигнато съгласие за дължима неустойка в размер на сумата от стандартните месени абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора и в случаите на предоставено устройство и разликата между цената на устройството без абонамент по последна актуализирана ценова листа на оператора и заплатената от потребителя цена на устройство в брой или общата лизингова цена по договора за лизинг. Същият размер на неустойка е договорена и по договор за мобилни услуги №616757737 между страните. В чл. 196, 19в и чл. 75 от Общите условия е предвидено, че жалбоподателят има право да прекрати едностранно индивидуалния договор на потребителя при забава на плащането на дължимите суми от абоната, в уговорените по идн. договор срокове.

Липсва в текста на договора между страните, а и в Общите условия, определяне на начина на уведомяване на абоната при прекратяване на договора. Заявителят се е позовал на едностранно прекратяване на договора за електронни съобщителни услуги и устройство. Не са изпълнени указанията на заповедния съд по чл. 129 от ГПК и жалбоподателят не е посочил кога и по какъв ред е уведомил абоната И.У. за прекратяването на договорните отношения, предвид действието на чл. 87, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД. Спирането на мобилните услуги, което е извършено на няколко етапа-едностранно и по – късно двустранно и отправените смс за плащане на просрочените суми, не може да се възприемат като уведомяване на длъжника за едностранно прекратяване на договора. От друга страна въпреки, че се претендира неустойка в размер на сумата 791.37 лева, в писмената молба от 18.05.21 г. е конкретизирано, че се касае до цена на невърнато оборудване, които суми нямат характер на неустойка. Не на последно място следва да се изтъкне, че по договорите е посочена неустойка в размер на сумата по стандартните месечни абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора, а в договорите липсва посочваната от жалбоподателя т. 11, тъй като клаузите не са номерирани. Съдът приема, че съобразно непосочване на данните относно връчване на съобщение до абоната за предсрочното прекратяване на договора от заявителя при условията на чл. 411, ал. 2, т. 1 от ГПК, жалбата е неоснователна.

По представения договор за правна защита и съдействие №101189/18.03.2021 г. е видно, че на 18.03.2021 г. жалбоподателят е възложил на адв. дружество „Г. и Петрова“ - София оказване на правна защита и съдействие, изразяваща се в подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, за завеждане и водене на делото на дружеството срещу длъжника ИВ. ИВ. УДР.. В договора е уговорено заплащане на сумата 221.77 лева с вкл. ДДС възнаграждение, платимо в брой. В писмената уточняваща молба от 18.05.21 г. жалбоподателят е посочил, че адв. възнаграждение е платено в брой и не е представил фактура.

Настоящата инстанция счита, че предвид договарянето на адв. възнаграждение с включен ДДС и данните, че адвокатското дружество е регистрирано лице по ЗДДС е приложима разпоредбата на чл. 133, ал. 1 ЗДДС. С оглед уредбата на чл. 112 от ЗДДС данъчно задължените по ЗДДС лица следва да издадат документи – фактура, известие към фактура и протокол, като по този начин се документира и надлежно удостоверява данъчното събитие. Цитираните правни норми са относими към казуса предвид факта, че доставчикът

на услугата е данъчно задължено лице смисъла на чл. 3 от ЗДДС. Съдът приема, че на основание чл. 6, ал. 1 ЗСч фактурата е носител на информация за регистрирана стопанска операция, която следва да се комплектова с документ за извършено плащане по операцията - касов бон или разписка. В първа инстанция не е представена фактура въпреки дадените указания от заповедния съд по разпореждане №547/20.04.21 г. на ТРС до заявителя. В теста на представения договор за правна защита и съдействие е посочено, че възнаграждението е платимо в брой, но няма данни, че реално е заплатено и в този смисъл районния съд е указал представяне на писмени доказателства - касов бон или пл. нареждане от „Теленор България“ ЕАД - София, каквито липсват по делото. Следователно искането за присъждане на сумата 221.77 лева - адв. възнаграждение по делото е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Поради изложените съображения въззивната инстанция приема, че №744/21.05.2021 г. по ч.гр.д. № 279/2021 г. на Районен съд - Тетевен, в частта в която е отхвърлено искането за договорна неустойка в размер на 791.37 лева и сумата 221.77 лева - разноси по делото е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане №744/21.05.2021 г. по ч.гр.д. № 279/2021 г. на Районен съд - Тетевен, в частта за отхвърляне на искането за договорна неустойка в размер на 791.37 лева и сумата 221.77 лева - разноси по делото.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____